

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Summula Casuum Conscientiæ

In Qva Agitur De Præceptis Ecclesiæ, De Officio Confessarii, Ac De
Censuris

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ Agrippinæ, 1652

Articulus V. De absolute Sacramentali.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41572

pro reſeruatis, adhuc puto eam ob bonum pœnitentis, poſſe commutari ab inferiori, qui aliàs non habet iuriſdictionem in reſeruata. Quia peccata reſeruata ſemel confeſſa ſuperiori reſeruanti, ampliùs reſeruata non ſunt; quare inferior poteſt eorum confeſſionem audire, nouamque ſatiſfactionem præſenti pœnitentis diſpoſitioni magis accommodatam, pro iis imponere. Caueant tamen Confeſſarii, ne nimis faciles ſe præbeant in commutandis, aut minuendis pœnitentiis ab aliis iniunctis: quia pœnitentes inde occaſionem ſumerent negligendi ſatiſfactiones duriores; quod in graue eorum damnum, huiuſque Sacramenti contemptum cederet.

ARTICVLVS V.

De abſolutione Sacramentali.

CIRCA quartum & vltimum, dubium eſt i. quanam ſit forma Sacramenti Pœnitentiæ. Reſpondeo Concilium Trident. ſeſſ. 14. cap. 3. ita de illa ſtatueret. *Docet præterea Sancta Synodus, Sacramenti Pœnitentiæ formam, in qua præcipue ipſius vis ſita eſt, in illius miniſtri verbis poſitã eſſe. Ego te abſoluo &c. Qui uſ quidem de Eccleſiæ Sanctæ more, preces quadam laudabiliter adiunguntur: ad ipſius tamen formã eſſentiam nequaquam ſpectant, neque ad ipſius Sacramenti adminiſtrationem ſunt neceſſaria.*

Ex quibus verbis tria colligi poſſunt, & primò formam huius Sacramenti conſiſtere in verbis illis, *Ego te abſoluo*, aliis que quæ ex vſu communi immediate ſolent addi, nempe, *à peccatis tuis in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti?* Ita tamen vt ſola illa verba, *Ego te abſoluo*, ſint de eſſentia formæ, imò poſſit ſubſiſtere tota eſſentia formæ, in duobus illis verbis, *abſoluo te*, vt alibi ſatis probatum.

Secundò ad eſſentiam abſolutionis requiri verba proprie

proprie dicta, seu ore prolata, hoc enim indicat Cō-
cilium cum ait, formam huius Sacramenti consiste-
re in verbis illis ministri, *Ego te absoluo*, cum proprie
& simpliciter non dicantur verba alicuius, nisi quæ
ab illo prolata sunt. Quo fit ut non valeat absolutio,
si sacerdos eam scripto tradat, esto confessio scripta,
aut signis facta valida sit.

Tertio verbis iam dictis preces quasdam addi ex
p̄a, & laudabili Ecclesiæ consuetudine, quæ non
sunt de essentia formæ, nec ad Sacramenti valorem
spectant. Porro preces illæ his verbis continentur 1.
Misereatur tui omnipotens Deus, & dimissis peccatis tuis
perducat te ad vitam æternam. 2. *Dominus Noster Iesus*
Christus, qui est Summus Pontifex, te absoluat, & ego au-
thoritate ipsius mihi licet indignissimo concessa, absoluo te
in primis ab omni vinculo excommunicationis, suspensio-
nis, & interdicti in quantum possum & indiges: Deinde
ego te absoluo ab omnibus peccatis tuis, in nomine Patris, &
Filii, & Spiritus Sancti. 3. *Passio Domini Nostri Iesu Chri-*
sti, & merita Beate Mariæ semper Virginis & omnium
Sanctorum, quæquid boni feceris, & mali sustinueris, sit
tibi in remissionem peccatorum, & augmentum gratiæ, &
premium vitæ æternæ Amen.

Circa quas orationes nota I. Sacerdotem solere,
quamdiu secundam ex illis orationibus recitat, ele-
uare manum dexteram supra caput pœnitentis;
Quod etsi non sit de necessitate seruandum, ex con-
gruentia tamen seruari debet, vbi talis viget con-
suetudo. Multo minus est necessarium, manum ca-
piti pœnitentis imponere quamdiu profertur ab-
solutio, quin potius valde expedit, ab eiusmodi
impositione abstinere, quando absoluuntur fœmi-
næ.

Nota 2. tertiam orationem, quæ in confessionibus
ordinariis plerumque præmittitur, non esse o-
mittendam quando fit confessio grauium peccato-
rum, & pœnitentia non satis proportionata pro illis
imponitur. Quia virtute illius, quod deest de graui-
tate

tate

rate pœnitentiæ aliquo modo suppletur, vt suprà diximus.

Dubium est 2. qua intentione absolutio Sacramentalis proferri debeat. *Respondeo 1.* vt valeat hoc Sacramentum, non sufficere quòd Sacerdos auditis peccatis, intendat verba absolutionis exterius proferre, sed requiri vt ea proferat animo Sacramentaliter absoluedi pœnitentem, iuxta intentionem Christi, & Ecclesiæ. Quam intentionem sufficienter habere censetur, eo ipso quòd tanquam Ecclesiæ minister, vult pœnitentem absoluere, etsi hanc actum formalem intra se non eliciat, intendendo facere, quod facit Ecclesiæ: aliàs certe dicendum esset, innumeras absolutiones inualidè, & sine effectu conferri.

Respondeo 2. ad valorem absolutionis non requiritur, vt dicta intentio actu habeatur, quando sacerdos verba profert. Cùm enim non sit in potestate sacerdotis, habere actualem intentionem, vel attentionem quando absoluit; verisimile non est eam esse necessariam ad valorem absolutionis. Vnde omnium consensu absolutio valet, & si minister sit distractus, quamdiu eam profert.

Respondeo 3. non sufficere ad valorem absolutionis, intentionem mere habitualement, quæ haberi censetur, quando actualis quidem præcessit, nec est retractata, nò tamen siue per se, siue per aliquid sui inluit in effectum. Sic enim absolutio ei nullo modo tribui potest, seu in eam referri.

Respondeo 4. habendam esse vt minimum intentionem, quam virtualem vocant; ita scilicet vt si Sacerdos proferendo verba absolutionis, actu non intendit ad id quod agitur, habuerit tamen paulo ante actualem intentionem administrandi hoc Sacramentum, & virtute talis intentionis, in aliquo suo effectu perseverantis, absolutionem proferat.

Respondeo 5. ad valorem absolutionis requiritur, vt intentio eam proferentis versetur circa personam presentem. Error tamen substantialis personæ non irri-

at hoc Sacramentum, quod proinde valebit, si Sacerdos absoluat Petrum, putans se Paulum absolueret. Quod intellige, modo intendat absolueret personam quam præsentem habet; nam si non intendat absolueret Petrum, sed Paulum duntaxat, nulla est absolutio.

Nota 1. grauius, per se loquendo, peccare Sacerdotem, qui defectu intentionis, aut formæ essentialis, ad valorem huius Sacramenti necessariæ, inualide absolutionem profert.

Nota 2. ad valorem absolutionis sufficere, quod Sacerdos habeat intentionem legitimam, quamdiu profert illa verba, *Ego te absoluo*, eum tamen peccare, qui dum reliqua profert, debita intentione caret.

Nota 3. non esse inualidam absolutionem, si sub illis verbis tradatur, *Ego tibi remitto peccata tua*; quia hæc forma quoad sensum cum a'ia coincidit: eum tamen peccare qui ita absoluit, quia in Sacramenti administratione, ritum ab Ecclesia institutum non seruat.

Dubium est 3. an absolutio dari possit sub conditione. *Respondeo 1.* valere absolutionem prolatam sub conditione de præterito, quando vera est conditio. Quia posita conditione, intentio conditionata transit in absolutam. Hinc dubitans an aliquem absoluerit, potest eum absolueret hoc modo, *Si non te absolui, ego te absoluo &c.* Sufficit tamen quod verba illa conditionata, *si non te absoluo*, mente proferat.

Respondeo 2. valere similiter absolutionem datam sub conditione de præsentem, si conditio illa existat. Ut si Confessarius audita confessione pueri, de quo dubitat an ysu rationis potiatur, dicat, *Ego te absoluo, si ysu rationis præditus es.* Aut si cum dubitat, an quæ proponuntur à pœnitente, sint peccata venialia, dicat, *Ego te absoluo, si facta quæ proponis, saltem aliqua sunt peccata.* In hoc tamen posteriori casu magis forte expedit prudenter curare, ut pœnitens dicat certum aliquod peccatum aliàs confessum, aut eum si-

ne absolutione dimittere, quam illi sub tali conditione absolutionem imponere. Unde

Nota absolutionem non nisi rarissime, & iusta causa intercedente, sub conditione de presenti, aut praeterito impendendam esse. Quare & si stante veritate conditionis appositae, valeat absolutio, quando Sacerdos dicit, *Ego te absoluo si restitueris, si verum habes propositum satisfaciendi, &c.* Ita tamen absolvens peccat, quia cum teneatur fidem habere poenitenti, aliquid de se in hoc foro affirmanti, sine causa legitima facit Sacramentum dubium, datque tantum sub conditione, quod iuxta institutionem Christi, & praxim Ecclesiae absolute dari debuit.

Respondeo 3. inuvalidam esse absolutionem, datam sub conditione de futuro, ut si Sacerdos dicat *Absoluo te, si tali die ieiunaueris.* Quia positae materiae & formae, non est in potestate Confessarii suspendere effectum Sacramenti, usque ad positionem conditionis.

Ex quo intelligi potest 1. quando Superior dat alicui Sacerdoti facultatem absoluendi à casibus referuatis, sub conditione talis poenitentiae adimplendae, Sacerdotem cui eiusmodi facultas demandata est, non posse absolutionem à tali conditione pendente, concedere, sed debere habenti casus referuatos, poenitentiam assignatam iniungere, eamque acceptantem absolute absoluere, recusantem vero

in absolutionem dimittere. Intelligi potest 2. non valere absolutum datam sub rati habitatione de futuro, si superior consentiat, ut alibi probatum est.

(*)